

daje dowód przyjęcia tego wkładu, zwany dalej dowodem oszczędnościowym.

2. Dowód oszczędnościowy jest dokumentem na okaziciela i w razie utraty nie podlega umorzeniu.

3. Powszechna Kasa Oszczędności na życzenie osoby wnoszącej wkład nada dowodowi oszczędnościowemu charakter dowodu imiennego umiejscowionego. W razie utraty takiego dowodu podlega on umorzeniu w trybie przewidzianym dla umarzania książeczek oszczędnościowych imiennych umiejscowionych.

§ 3. 1. Powszechna Kasa Oszczędności wydaje dowody oszczędnościowe o wartościach nominalnych 1.000 zł, 5.000 zł i 10.000 zł.

2. Przy wydawaniu dowodu oszczędnościowego Powszechna Kasa Oszczędności pobiera jego wartość nominalną, pomniejszoną o wysokość oprocentowania za okres 5 lat, obliczonego według stopy 5% w stosunku rocznym.

§ 4. 1. Po upływie 5 lat od daty wydania dowodu oszczędnościowego Powszechna Kasa Oszczędności wypłaca jego wartość nominalną.

2. W razie przedstawienia dowodu oszczędnościowego do realizacji przed upływem 5 lat od daty jego wydania

Powszechna Kasa Oszczędności wypłaca kwotę pobraną przy wydaniu dowodu oraz oprocentowanie obliczone za pełne miesiące od daty jego wydania, z zastosowaniem następującej stopy procentowej w stosunku rocznym:

— 2% w razie realizacji dowodu w pierwszym lub drugim roku od daty wydania,

— 3% w razie realizacji dowodu w trzecim roku od daty wydania,

— 4% w razie realizacji dowodu w czwartym lub piątym roku od daty wydania.

3. Realizacja dowodu oszczędnościowego następuje wyłącznie za zwrotem tego dowodu.

§ 5. Wkład, na który wydany został dowód oszczędnościowy, nie zrealizowany z upływem 5 lat od daty wydania dowodu, nie podlega dalszemu oprocentowaniu.

§ 6. Dowody oszczędnościowe wydają i realizują oddziały i ekspozytury Powszechnej Kasy Oszczędności oraz upoważnione urzędy pocztowo-telekomunikacyjne i agencje Powszechnej Kasy Oszczędności w zakładach pracy.

§ 7. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 1 lipca 1975 r.

Minister Finansów: *H. Kisiel*

99

ZARZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 14 maja 1975 r.

zmieniające zarządzenie w sprawie sprzedaży zagranicznych środków płatniczych i dokumentów przewozu przy prywatnych podróżach za granicę.

Na podstawie art. 10 ust. 1 pkt 1 ustawy dewizowej z dnia 28 marca 1952 r. (Dz. U. Nr 21, poz. 133) zarządza się, co następuje:

§ 1. W § 1 zarządzenia Ministra Finansów z dnia 30 kwietnia 1973 r. w sprawie sprzedaży zagranicznych środków płatniczych i dokumentów przewozu przy prywatnych podróżach za granicę (Monitor Polski z 1973 r. Nr 21, poz. 125, z 1974 r. Nr 10, poz. 80 i Nr 30, poz. 183) wprowadza się następujące zmiany:

1) po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a. W razie zmiany kursu waluty któregokolwiek z państw, z którymi Polska rozlicza się na podstawie umów o płatnościach niehandlowych, opłatę uiszcza się w wysokości różnicy między kwotą stanowiącą równowartość w złotych zakupywa-

nych środków płatniczych według dotychczasowego kursu i powiększoną o opłatę, o której mowa w ust. 1 pkt 1, a kwotą stanowiącą równowartość zakupywanych środków płatniczych według nowego kursu.”

2) w ust. 3 dodaje się zdanie w brzmieniu:

„Jeżeli nie nastąpił zamierzony wyjazd za granicę, nabyte zagraniczne środki płatnicze państw, z którymi Polska nie rozlicza się na podstawie umów o płatnościach niehandlowych, podlegają odprzedaży najpóźniej w ciągu 7 dni po upływie terminu ważności dokumentu, na podstawie którego miał nastąpić wyjazd za granicę.

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Finansów: *H. Kisiel*

100

ZARZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 14 maja 1975 r.

w sprawie rozliczeń z budżetem wyników finansowych państwowych przedsiębiorstw gospodarki rolnej i ich jednostek nadrzędnych.

Na podstawie § 32 uchwały nr 86 Rady Ministrów z dnia 3 maja 1971 r. w sprawie gospodarki finansowej państwowych przedsiębiorstw gospodarki rolnej oraz zjed-

noczeń podległych Ministrowi Rolnictwa lub przez niego nadzorowanych (Monitor Polski Nr 29, poz. 184) zarządza się, co następuje: